

Anexa C

Lucrarea lui Ilie în capitolele 10 și 11 din Apocalipsa

Interludiul dintre trâmbița a 6-a și cea de-a 7-a din Apocalipsa 10:1 – 11:13 reprezintă o lucrare de tip Ilie – o lucrare de chemare la pocăință. Simplificat, aceasta cuprinde trei faze:

- lucrarea celor doi martori în timpul celor 1260 de zile profetice (Apoc. 11:3-13);
- însărcinarea dată de glasul din cer legată de cărticica deschisă din mâna Îngerului (Apoc. 10:8-10);
- reînsărcinarea de după experiența amărăciunii din pânțele (Apoc. 10:11-11:1).

Aceste trei faze își au corespondentul în perioadele ultimelor patru din cele șapte biserici din capitolele doi și trei. Astfel, lucrarea celor doi martori cuprinde perioada bisericilor Tiatira și Sardes, solia cărții deschise cuprinde perioada Filadelfia și reînsărcinarea de după amărăciune are de-a face cu perioada bisericii Laodiceea (vezi graficul de la sfârșit).

Înainte de a analiza cele trei faze, să aruncăm o privire asupra paralelei dintre această lucrare de chemare la pocăință descrisă în Apocalipsa și lucrarea profetului Ilie, așa cum o găsim pe paginile Vechiului și Noului Testament:

	<u>Apocalipsa</u>	<u>Ilie</u>
3,5 ani	Apoc. 11:13	Iac. 5:17
Izabela	Apoc. 2:20	1Regi 16:31
uciderea profeților Domnului	Apoc. 17:6	1Regi 18:4
îmbrăcămintea	Apoc. 11:3	2Regi 1:8
o rămășiță credincioasă	Apoc. 2:24; 3:4	Rom. 11:2-5
chemare la reformă	Apoc. 2:19	1Regi 18:38-39
uciderea profeților Izabelei	Apoc. 2:23	1Regi 18:40
7000	Apoc. 11:13	1Regi 20:15
reînviore	Apoc. 11:12-13	1Regi 18:45
dezamăgire	Apoc. 10:10	1Regi 19:4
reînsărcinare	Apoc. 10:11	1Regi 19:15-18

Lucrarea celor doi martori în timpul celor 1260 de zile profetice

1260 de zile profetice reprezintă timpul de har dat Izabelei, în care această profetesă ar fi putut să se pocăiască (Apoc. 2:21). Chemarea este făcută prin lucrarea credincioasă a celor doi martori, lucrare ce culminează prin uciderea acestora de către fiara care se ridică din adânc, urmată de învierea și înălțarea lor la cer. Dacă Izabela a ratat șansa ei de aur, vedem totuși că nenorocirile care se abat asupra Babilonului spiritual par să aibă un efect mult mai vizibil decât ceea ce s-a întâmplat în timpul celor 1260 de zile: *În clipa aceea s-a făcut un mare cutremur de pământ, și s-a prăbușit a zecea parte din cetate. Șapte mii de oameni au fost uciși în cutremurul acesta de pământ. Și cei rămași, s-au îngrozit și au dat slavă Dumnezeului cerului* (Apoc. 11:13). Nenorocirile acestea sunt de intensitate mult mai mică decât ceea ce se întâmplă în timpul celui de-al doilea vai, și totuși cei rămași (rămășița) se pocăiesc și dau slavă Dumnezeului cerului. Dacă la sfârșitul celor 1260 de zile profetice sunt uciși 7000 de oameni, în timpul celui de-al doilea vai cei uciși reprezintă o treime din omenire. Dacă, în primul caz, cutremurul distruge a zecea parte din cetate, cel de-al doilea vai aduce cu el distrugerea și ruina totală și ireversibilă a Babilonului. Totuși, cei rămași (din nou o rămășiță) după acest vai nu se pocăiesc, spre deosebire spre supraviețuitorii distrugerii parțiale a cetății Babilonului de la sfârșitul celor 1260 de zile profetice, care se întorc la Dumnezeu și temerea de El, dând slavă Celui Sfânt (aluzie directă la solia primului înger din Apocalipsa 14:6-7).

Cei 7000 care sunt uciși, după cum este menționat în Apoc. 11:13, reprezintă o aluzie la oștirea lui Ahab (1Regi 20:15), mai degrabă decât la cei 7000 care *nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal* (1Regi 19:18). Ahab a fost regele care a făcut din religia lui Baal religia oficială a poporului ales, prin faptul că a înălțat-o pe soția lui păgână, Izabela, la poziția de regină în Israel. Această unire dintre Izabela și Ahab reprezintă unirea dintre biserică și stat. În timpul Evului Mediu biserica deținea controlul asupra afacerilor statului, până acolo încât își impunea dogmele bisericești folosindu-se de puterea seculară. Citim în 1Regi 21:8 că Izabela a putut folosi pecetea lui Ahab pentru a-și atinge scopurile, și aceasta fără nicio problemă. Aceasta ilustrează ceea ce se întâmplă în timpul Evului Mediu, când papalitatea stăpânea în Europa, înscăunând și dând jos împărați, dând edicte care îi îngrozeau chiar pe cei mai bogați și puternici, convocând cruciade și arzând pe rug pe cei considerați „eretici”, adică pe cei care refuzau să i se supună.

După cum Ahab a fost factorul cheie în înălțarea Izabelei la poziția de împărăteasă, tot așa regatul Franței a fost factorul cheie în a face din religia papei o biserică-stat ce avea, pe lângă autoritatea eclesiascică, și supremația temporală, lucru statornicit în anul 538 d.Hr. Tot Franța a fost statul unde cetățenii s-au întors cu o ură înverșunată împotriva clericilor și împotriva regelui, aceasta petrecându-se în timpul revoluției franceze, la sfârșitul perioadei de 1260 de ani de supremație papală.

În Apocalipsa 17 biserica unită cu statul este reprezentată printr-o femeie desfrânată șezând pe o fiară. Cele zece coarne ale fiarei reprezintă puterile seculare care o susțin pe desfrânată – biserica apostaziată. Spre deosebire de cele zece coarne ale fiarei din Apocalipsa 13, aceste coarne nu au cununii împărătești/coroane (compară Apoc. 13:1 cu Apoc. 17:3). În evul mediu au existat zece monarhii principale care au susținut instituția papalității. Faptul că la sfârșitul celor 1260 de zile profetice, care sunt cei 1260 de ani de supremație papală, a zecea parte din cetate (Babilonul spiritual) a căzut într-un cutremur, semnifică faptul că una din cele zece monarhii – Franța – este abolită. Numărul 7000 al celor uciși în cutremur este de asemenea o aluzie la oștirea lui Ahab care,

după cum a fost arătat, reprezintă aici monarhia Franței – un mare susținător al papalității în timpul Evului Mediu. Ceea ce s-a întâmplat în timpul revoluției franceze și al anilor care au urmat, a fost un adevărat măcel a tot ce ar fi putut avea o conexiune cu vechea putere regească a Franței. Scopul era acela de a dezrădăcina vechea ordine și a stabili una nouă.

Dacă profeții lui Baal și ai Astarteei, aflați sub protecția Izabelei, reprezintă religia falsă, Ilie și profeții Domnului reprezintă adevărații credincioși care, în timpul celor 1260 de ani (3,5 ani profetici) de supremație papală, au fost nevoiți să-și trăiască credința în locuri izolate, la adăpost de influența bisericii oficiale. După cum Izabela i-a ucis pe profeții Domnului în timpul celor 3,5 ani de secetă, papalitatea i-a martirizat în timpul celor 1260 de ani pe cei care constituiau adevăratul popor al lui Dumnezeu. Precum înainte de sfârșitul celor 1260 de ani a existat în Europa o chemare a creștinismului de a se reforma, o chemare la reformă a fost făcută de către Ilie înainte de finalul celor 3,5 ani de foamete. După o perioadă lungă în care profetul a stat ascuns din calea furiei regelui care căuta cu disperare să pună mâna pe el, acum Ilie iese la lumină și îi înfruntă pe față, atât pe împărat cât și pe profeții religiei oficiale. În mod similar, în perioada reformei, bărbați ai credinței au ieșit în mod curajos în față înfruntând corupta ierarhie romano-catolică și denunțând apostazia și stricăciunea morală a bisericii unite cu statul, cât și a celor care o susțineau.

Mergând cu această paralelă mai departe, probabil că ultimul eveniment important înainte de sfârșitul celor 3,5 ani (în cazul tipologic al lui Ilie) a fost uciderea profeților lui Izabela. În mod asemănător, în timpul revoluției franceze, cu puțin înainte de anul 1798, a avut loc un adevărat măcel al dominicanilor și al altor clerici catolici care erau loiali papei.

Însărcinarea dată de glasul din cer cu privire la cărticica deschisă din mâna Îngerului

Dacă 1260 de zile reprezintă un timp de probă, mesajul din cărticica deschisă este un mesaj legat de încheierea unui timp profetic, în anul 1844. Observați asemănarea dintre bărbatul îmbrăcat în haine de in din Dan. 12:7 și Îngerul care are în mâna Sa cartea deschisă. Cele trei vremuri și jumătate (o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme) sunt trei ani și jumătate sau 1260 de zile, la sfârșitul cărora puterea poporului sfânt va fi zdrobită de tot. Aceasta corespunde cu uciderea celor doi martori la sfârșitul lucrării lor de 1260 de zile. După încheierea acestei perioade intrăm în ceea ce Daniel numește *vremea sfârșitului* (Dan. 12:4), când cartea sa, care fusese pecetluită până atunci, a fost deschisă studiului și înțelegerii unor oameni preocupați de adevărurile solemne ale acestei profeții. Astfel, cartea deschisă din mâna Îngerului din Apocalipsa 10 este cartea lui Daniel care, de la vremea sfârșitului (din 1798) încetează a mai fi o carte pecetluită. Mai mult, cel care ia cartea din mâna îngerului, primește însărcinarea să o mănânce – să o asimileze. Primul efect este dulceața din gură. Iar gura reprezintă proclamarea unui mesaj (Luca 21:15). Mesajul care a fost proclamat după 1798 avea de-a face cu încheierea celei mai lungi perioade profetice din cartea lui Daniel în anul 1844 (vezi Studiul 7). Cei care au proclamat această solie au calculat corect data, dar evenimentul era altul. Ei au gândit că anul 1844 se referea la începutul judecății mileniale din Apocalipsa 20, de fapt, era vorba despre începutul judecății de cercetare preadvente în sanctuarul din ceruri. Când revenirea lui Isus care ar fi trebuit să inaugureze mileniul în anul respectiv (după interpretarea lor) nu a avut loc, dezamăgirea a fost amară. Aceasta este ilustrată în Apocalipsa 10 prin experiența amărăciunii din pânțelele celui ce a mâncat cartea deschisă.

Tipologia reînviiorării spirituale care a urmat după anul 1798 o regăsim în experiența lui Ilie prin ploaia binecuvântată care a reînviiorat ținutul Palestinei după cei trei ani și jumătate de secetă. Cu toate că Izabela părea să-și fi pierdut mare parte din influența ei asupra poporului, Ilie a căzut curând într-o descurajare teribilă și a trecut printr-o mare dezamăgire.

Reînsărcinarea de după experiența amărăciunii din pântece

După dezamăgire Ilie merge să Îl întâlnească pe Dumnezeu la Horeb (Sinai), muntele lui Dumnezeu (vezi 1Regi 19:8). Acesta este locul unde Cel Preaînalt I S-a descoperit la început lui Moise și unde Moise, potrivit instrucțiunii date lui de Dumnezeu, a lovit stânca din care a ieșit apă ca să satisfacă setea poporului Israel în timpul peregrinării lor în pustie. Mai mult, pe același munte Horeb, Dumnezeu i-a dat lui Moise cele 10 porunci.

Și acum, la secole distanță de toate aceste evenimente, îl găsim pe Ilie mergând să-l întâlnească pe Dumnezeu la muntele Horeb. Această conexiune este una demnă de remarcat ținând cont că aici, în acest capitol 11 al Apocalipsei, găsim o aluzie atât la lucrarea lui Ilie, cât și la lucrarea lui Moise: *Ei au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele proorociei lor; și au putere să prefacă apele în sânge, și să lovească pământul cu orice fel de urgie (v.6).*

Aceste două caractere apar în Biblie împreună pentru prima dată pe muntele Schimbării la Față. Ei s-au întâlnit aici din nou cu Dumnezeu în Persoana lui Hristos Cel întrupat. După această experiență, ucenicii care au fost martori l-au întrebat pe Isus: «*Oare de ce zic cărturarii că întâi trebuie să vină Ilie?*» (Mat. 17:10). Aceasta trebuie să se referă la o profeție aflată chiar la sfârșitul Vechiului Testament, unde din nou sunt menționați cei doi bărbați ai credinței: *Aduceți-vă aminte de legea lui Moise, robul Meu, căruia i-am dat în Horeb, rânduieli și porunci, pentru tot Israelul! Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată. (Mal. 4:4-5)*. Răspunzând ucenicilor, Isus a zis: «*Este adevărat că trebuie să vină întâi Ilie, și să așeze din nou toate lucrurile.*» (Mat. 17:11).

Deci, misiunea lui Ilie este aceea de a așeza toate lucrurile. Aceasta s-a împlinit parțial în lucrarea lui Ioan Botezătorul care a pregătit calea pentru Mesia chemând oamenii la pocăință. Petru însă, care a auzit această tâlcuire chiar din gura lui Isus, vede o aplicație mai deplină a profeției cu privire la o lucrare de tip Ilie înainte de a Doua Veniri: «*[...] Isus Hristos, pe care cerul trebuie să-L primească, până la vremile așezării din nou a tuturor lucrurilor: despre aceste vremi a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi prooroci din vechime.*» (Fapte 3:20-21).

În versetul următor găsim că și Petru face referire la Moise, așa că din nou avem pe cele două personaje cheie ale Vechiului Testament puse alături. Moise este cel prin care a fost dată Legea. Ilie a fost cel care a chemat poporul să se pocăiască și să se întoarcă de la închinarea falsă, la adevăratul Dumnezeu (v. 19), prin ascultarea de porunci. Aceasta este atât de bine exprimat în cuvintele de mustrare adresate regelui apostat: „*Nu eu nenorocesc pe Israel; ci tu, și casa tatălui tău, fiindcă ai părăsit poruncile Domnului și te-ai dus după Baali.*” (1Regi 18:18) Înainte de a Doua Venire o astfel de lucrare trebuie să aibă loc. Adevărurile Evangheliei, care au fost uitate în timpul celor 1260 de ani de domnie a antihristului și care au început să fie readuse în atenție rând pe rând prin mișcarea de reformațiune, trebuie recuperate în mod deplin. Ca Hristos să revină, trebuie ca toate

lucrurile să fie „așezate din nou” (*ἀποκαθίστημι* = a restaura, a aduce la starea de dinainte; cuvântul mai apare în original în Mat. 12:13; Mar. 3:5 ; 8:25; Luc. 6:10; Fapte 1:6 și Evr. 13:19). La fel cum Ilie a mers după marea sa dezamăgire la Horeb, muntele unde au fost date cele 10 porunci, poporul lui Dumnezeu care a trecut printr-o mare dezamăgire în anul 1844, avea să descopere importanța celor 10 porunci incluzând porunca a patra, care a fost dată uitării în timpul lungilor ani de apostazie și care îi cheamă pe oameni să-și aducă aminte de ziua de odihnă. După acesta, după 1844, ei au început să predice solia celui de-al treilea înger din Apocalipsa 14:9-11, cea mai severă avertizare pe care o poți găsi în întreaga Scriptură. Rezultatul acceptării acestui mesaj de avertizare este un popor loial, păzitor al tuturor poruncilor lui Dumnezeu (vezi Apoc. 14:12).

După cum poporul lui Dumnezeu de la timpul sfârșitului proclamă cea mai severă avertizare după marea dezamăgire din 1844, și avertizarea cea mai severă a lui Ilie a avut loc nu atunci când a anunțat cei 3,5 ani de secetă, nici măcar la muntele Carmel, ci după marea sa dezamăgire. Cu toate că după episodul Carmel împărăteasa idolatră părea să-și fi pierdut în mare parte influența, în capitolul 21 din 1Regi vedem din nou cum Izabela (reprezentanta puterii religioase) și Ahab (reprezentantul puterii seculare) își dau mâna într-o acțiune ticăloasă de suprimare a drepturilor și libertăților civile. Acum mesajul lui Ilie vine cât se poate de direct: *«Câinii vor mânca pe Izabela lângă întăritura Izreelului. Cine va muri în cetate din casa lui Ahab, va fi mâncat de câni, iar cine va muri pe câmp va fi mâncat de păsările cerului.»* (1Regi 21:23-24). Destinul Babilonului – desfrânata din Apocalipsa 17 – este similar cu acela al Izabelei: *Cele zece coarne, pe cari le-ai văzut, și fiara, vor urî pe curvă, o vor pustii, și o vor lăsa goală. Carnea i-o vor mânca, și o vor arde cu foc.* (Apoc. 17:16). În profeție „câinii” sunt un simbol pentru oamenii nelegiuți (vezi Ps.22:16, 20; Fil. 3:2; Apoc. 22:15). După ce-a de-a cincea din ultimele șapte plăgi din Apocalipsa 16, oamenii care au fost amăgiți de sistemul religios al Babilonului spiritual se vor întoarce cu mare furie împotriva acestuia. Oricine va muri *în cetate* (la căderea Babilonului) va fi nimicit de câini – adică de cei nelegiuți. Cei care vor muri *pe câmp*, adică după ce Babilonul este distrus (de acum nu mai este cetate), vor fi mâncați de *păsările cerului*. Dar ce reprezintă aceste păsări ale cerului?

Apoi am văzut un înger, care stătea în picioare în soare. El a strigat cu glas tare, și a zis tuturor păsărilor, cari zburau prin mijlocul cerului: «Veniți, adunați-vă la ospățul cel mare al lui Dumnezeu, ca să mâncați carnea împăraților, carnea căpitanilor, carnea celor viteji, carnea cailor și a călăreților, și carnea a tot felul de oameni, slobozi și robi, mici și mari!» (Apoc. 19:17-18). Aici este ilustrată Revenirea Domnului Hristos împreună cu toții îngerii Săi, atunci când cei nelegiuți care au rămas după distrugerea Babilonului vor fi nimiciți și ei. *Păsările care zburau prin mijlocul cerului* sunt un simbol al îngerilor cerești. În timp ce aceia care sunt nimiciți în cel de-al doilea vai sunt omorâți prin mâinile nelegiuților, după ce timpul de har se încheie pentru omenire și frâul care fusese pus pasiunii omenești e îndepărtat, iar cei pierduți sunt lăsați fără nicio ocrotire, la cel de-al treilea vai, cei adunați pentru războiul de la Armagedon sunt distruși de slava arătării Mântuitorului împreună cu sfinții Săi îngeri. Dar cei aleși ai lui Dumnezeu vor fi făcuți în stare să facă față acestei teribile încercări. Pentru că lucrarea de tip Ilie de la sfârșit va avea ca rezultat un popor de oameni loiali, *care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.* (Apoc. 14:12), gata să-l întâmpine pe Împărat când va veni pe norii cerului.

Lucrarea lui Ilie în Apocalipsa 10 și 11

